

Almudena Grandes

Episoden uit het leven van Lulu

Vertaald door Saskia Otter
Bewerkt door Mia Buursma

SIGNATUUR

2013

Het lijkt misschien vreemd, maar dat beeld, dat onschuldige beeld, bleek ten slotte de meest verhelderende factor, de voltreffer.

Hun knappe gezichten bevonden zich aan weerszijden van de hoofdrolspeler die ik niet meer kon herkennen, zo groot was de verwarring waarin die schitterende verstrengeling van lichamen me had ondergedompeld. Het volmaakte, glanzende vlees leek probleemloos en verzadigd in zichzelf te verzinken, onderwerp en voorwerp van een totaal, zuiver, autonoom genot, zo anders dan de suggestie die werd gewekt door de armzalige, samengeknepen anussen, constant samengetrokken in een pijnlijke, onherstelbare, jammerlijke grimas, zoals ik toen dacht.

Ze keken glimlachend naar elkaar en toen naar het geopende achterste dat hun werd aangeboden. De huid langs de randen was gespannen en roze, zacht, stralend en schoon. Tevoren had iemand het hele oppervlak zorgvuldig geschoren.

Het was voor het eerst van mijn leven dat ik zo'n schouwspel zag. Een man, een grote, gespierde, prachtige man, op handen en voeten op een tafel, zijn achterwerk omhoog, zijn dijen uit elkaar, wachtend. Weerloos, in elkaar gedoken als een in de steek gelaten hond, een smekend, trillend beestje, bereid om kost wat kost te behagen. Een verslagen hond, die zijn bek verborg, geen vrouw.

Ik had tientallen vrouwen in dezelfde houding gezien. Ik had mezelf soms zo gezien.

Het was voor het eerst dat ik wilde dat ik daar was, aan

de andere kant van het scherm, dat ik hem wilde aanraken, onderzoeken, dwingen zijn gezicht op te heffen om in zijn ogen te kijken, zijn kin schoonmaken en hem insmeren met zijn eigen spuug. Ik wilde dat ik ooit van die vreselijke lakleren schoenen met plateauzolen had gehad, gedragen door hoeren van het allerlaagste allooi, van die walgelijke, onmogelijke stelten, om heen en weer te kunnen wiebelen op de torenhoge, puntige naaldhakken, die platvloerse wapens, om langzaam op hem af te lopen, met een ervan in hem binnen te dringen, hem te verwonden, hem te laten schreeuwen en daarvan te genieten, hem van de tafel af te gooien en te blijven duwen, uiteen te rijten, verder door te dringen in dat smetteloze, vertederende, voor mij zo nieuwe vlees.

Ze was me voor. Ze deed haar lippen iets van elkaar en stak haar tong naar buiten. Haar ogen gingen dicht en ze begon. Ze keek strak voor zich uit, als een Egyptische dienaars, zwierf al zoekend met het puntje van haar tong over het kleine roze eiland dat de begeerde afgrond omringde, likte de contouren, gleed er even in en drong ten slotte naar binnen. Aanvankelijk keek haar metgezel haar alleen met een vriendelijke, toegeeflijke glimlach aan, maar al snel deed hij haar na. Ook hij opende zijn mond, sloot zijn ogen en liefkoosde met zijn tong die stevige huid, de grens van de afgrond. Tegelijkertijd klopte hij met zijn vrije hand, de enige hand binnen het bereik van de camera, zacht op het achterste van de onbekende, dat ritmisch naar voren en naar achteren begon te bewegen, alsof het antwoordde op een geheim teken. Het gat, soppend van vreemd speeksel, trok enkele keren samen.

Soms vonden de tongen elkaar en dan stopten ze even, raakten in elkaar verward en likten elkaar, waarna ze zich weer losmaakten en elk afzonderlijk naar zijn oorspronkelijke taak terugkeerde. Zij liet haar vingers met

de lange, gelakte nagels, donkerrood als geronnen bloed, langzaam van boven naar beneden glijden, waarbij ze ondiepe witachtige voren achterlieten die haar terrein afbakenden. Intussen kneedde hij het blanke vlees met zijn hand, hij kneep en rekte het, liet zijn sporen op de huid achter. Geen van beiden gunde zijn tong ook maar een moment rust, tot de camera hen plotseling losliet en mij overliet aan mezelf en aan mijn arme lot.

Na de eerste schok – verbaasd, maar ook uitgelaten – had ik het onuitsprekelijke gevoel gehad dat ik iemand anders was geworden. Ik voelde me verward, maar ik begreep het. Zoals hij daar was, was hij aanbiddelijk, verachtelijk, verlegen, zijn gezicht verborgen. En ik begeerde hem. Ik wilde hem bezitten. Het was een ongekende sensatie. Ik ben geen man, ik kan geen man zijn. Ik wil zelfs geen man zijn. Mijn gedachten waren troebel, verward, maar ondanks alles begreep ik het, moest ik het wel begrijpen.

Daarna, nauwelijks een seconde na de metamorfose, overviel me het bekende gevoel dat ik me heel slecht gedroeg, een vochtige kou, een onaangenaam spetterend geluid, kippenvet, ik kom net uit een lauw bad, walgelijk lauw, de vloertegels zijn ijskoud en er is geen handdoek, ik kan me niet afdrogen, ik moet ineengedoken blijven staan, mijn hele lichaam met mijn handen wrijven, met mijn knokige vingers, gerimpeld als de kikkererwten in de stoofschotel thuis, de onvermijdelijke zaterdagse stoofschotel. Hulpeloosheid. Ik wil terug in de baarmoeder van mijn moeder, me onderdompelen in die vertroostende vloeistof, ineenkruipen en slapen, jarenlang slapen.

Zo is het altijd gegaan, altijd dezelfde weerzinwekkende voorbode van spijt. Zolang ik me kan herinneren, altijd hetzelfde, hoewel ik toen, lang geleden, meer leed. Ik eet me misselijk aan chocola, vecht met mijn broers, lieg en zak voor wiskunde, ik doe het licht uit, open met de ver-

langende vingers van mijn linkerhand mijn geheime lippen, met mijn rechterwijsvinger wrijf ik zacht over dat waarvan ik de naam nog niet ken en beschrijf lichte, eindeloze cirkels waardoor ten slotte de scheuring teweeg wordt gebracht. Ik splijt in tweeën, ik word doorboord door een raadselachtig zwaard en mijn dijen gaan voorgoed uit elkaar. Ik voel de barst door mijn rug. Ik kom klaar, ik ga open, ik splijt uiteen in twee complete wezens. Als een amoëbe. Elementair, gelukkig, vol kwijl. Maar als ik weer één ben, één enkel superieur wezen, zijn de vloertegels ijskoud en ik heb niets waarmee ik die walgelijke lauwe waterdruppels, waar ik om zou willen huilen, mee kan afdrogen.

Toen kwam de onbekende terug, en met hem veranderde mijn lichaam weer in een warme, geriefelijke plek. Hij stond nu voor me, in heel zijn heerlijkheid. Zijn acoliëten bleven aan zijn zijde, maar ze hielden zich niet meer met hem bezig. Ze keken elkaar even glimlachend aan, net zoals in het begin en toen begonnen ze elkaar op een wilde, dwingende manier te kussen, heel ongewoon in een pornofilm. Eerder had ik hen zien praten en gezien hoe ze af en toe gebaren en gegrom uitwisselden alsof ze elkaar werkelijk goed kenden. Misschien was dat wel zo, ik weet het niet. In elk geval stopte de kus, hun overrompelende, oprechte kus, snel, en hij eindigde net zo abrupt als hij was begonnen. Opnieuw keerden ze terug naar de oorspronkelijke opstelling en weer was zij degene die het initiatief nam.

Plotseling, zonder enige waarschuwing, haar ogen in die van haar metgezel geboord, drong ze met een van haar puntige vingers binnen in de onbekende, die de veranderde situatie deze keer niet leek op te merken. Haar nagels waren zo lang en puntig dat het beesten leken, haast weerzinwekkend. Ik vermoedde dat ze hem pijn deed, ze moest hem wel pijn doen toen ze, ondanks het

feit dat hij zonder een enkele klacht de hele vinger had verzwolgen, bleef doorduwen, waarbij ze haar hele hand rondom de uitgang ronddraaide, terwijl ze de andere man, die geamuseerd naar haar keek, op vrolijke wijze terechtwees. Alsof ze die reactie heel leuk vond, bleef ze een tijdje kletsen en gebaren, als een klein meisje dat opgewonden is door een verrassing. Ze trok haar lippen samen tot een smekend snuitje, boog haar kleine blonde hoofdje iets opzij, liet het spitse puntje van haar tong zien en zonder dat ze zich zelfs maar omdraaide om naar hem te kijken, duwde ze nog een tweede vinger bij de onbekende man naar binnen. Daarna begon ze haar hand sneller en krachtiger te bewegen, haar arm begon te trillen, heel haar lichaam bewoog mee met haar hand, haar gebaren werden explicieter, nog vrouwelijker, haar lippen trokken samen in een woeste, belachelijke grimas. Voor de derde keer drong ze binnen in de onbekende. Het was om gek van te worden.

Ik kon onmogelijk ook maar iets voelen wat zelfs maar op medelijden leek, hoewel ik me hardnekkig vastklampte aan het idee dat dit alles heel pijnlijk voor hem moest zijn. Hij wordt gestraft, dacht ik, net zo willekeurig gestraft als hij eerder werd beloond. Het was rechtvaardig. Die kleine pijn, zo'n dubbelzinnige pijn, in ruil voor zoveel schoonheid. Het schouwspel van de onbekende, per slot van rekening geopenetreerd, benevelde mijn hersens.

Pas later, toen ik weer rustig was, verwierp ik de vreugdevolle hypothese van de straf en het lijden. Ik herinnerde me al mijn kleine, vrijwillige kwellingen, waaraan misschien wel alle kinderen zich overgeven, maar die ik nog niet heb kunnen afleren. Een elastiekje strak tegen je vingerkootje houden, het er net zolang omheen winden tot de huid paars wordt en het vlees begint te branden. Al je nagels tegelijk in je handpalm drukken, je vingers er krachtig in duwen en daarna de onregelmatige tekens, de

kleine paarse halve maantjes bekijken. En het lekkerste, een nagel in het smalle spleetje tussen twee tanden steken en naar boven drukken, tegen het tandvlees. De pijn is vluchtig. Het genot komt onmiddellijk.

De onbekende begon zich weer te bewegen. Hij kronkelde beslist van genot.

Toen liet de ander, de man met het gele haar en de getatoeëerde, blauwe arend op zijn onderarm, zijn passieve houding van toeschouwer varen. Hij stond op en legde zijn linkerhand op de onbekende, wiens gezicht, verstopt tussen twee enorme schouders, ik nog niet kon zien. Zijn rechterhand pakte een trotse pik vast. De veranderingen waren ook van invloed op de vrouw, die heel langzaam haar drie vingers verwijderde en nog een laatste keer naar de blonde man keek, die nu rechtop stond, en kruipend als een boeteling verdween ze naar rechts. De twee mannen bleven alleen achter en toen wist ik dat er met de onbekende sodomie zou worden bedreven.

Ik voelde een vreemde vreugde, sodomie, sodemieten, twee van mijn favoriete woorden, mislukte eufemismen, veel verontrustender, veel onthullender dan die zouteloze uitdrukkingen die het woord sodemieten met succes vervangen, een echt, bijtend werkwoord dat onstuimige rillingen langs je ruggengraat doet lopen. Ik had nog nooit twee mannen zien neuken, mannen houden ervan om twee vrouwen te zien neuken, ik hou niet van vrouwen, het was nooit bij me opgekomen dat ik eens twee mannen zou kunnen zien neuken, maar toen voelde ik een vreemde vreugde en ik herinnerde me hoe heerlijk ik het vond om dat woord, sodomie, uit te spreken en het te schrijven, sodomie, omdat de klank in mij een idee opriep van pure mannelijkheid, van dierlijke, primitieve viriliteit. Zowel de onbekende als zijn directe minnaar, sodomieten, behoorden ongetwijfeld tot de schare bodybuilders. Onberispelijke lichamen, elastische spieren, nu

gespannen, een glanzende huid, smetteloos gebruind, jonge en prachtige Grieken van de Californische stranden. Volmaakt vlees. Er was niets vrouwelijks aan hen.

De blonde man ging recht achter de onbekende staan. Het ritme van zijn rechterhand accentueerde de enorme afmeting van zijn geslacht, reusachtig, rood en schitterend, stijf. De dikke paarse aderen, gemarteld door het te korte vel, leken bijna uiteen te spatten, een fantastisch voorteken, maar hij streefde zich heel rustig, zijn voeten stevig op de grond, zijn heldere ogen die de beweging van de hand bewaakten, zijn ernstige, zelfs onverstoorbare gezicht, terwijl zijn medeacteur, met handen en voeten vastgenageld op de tafel, bleef wachten.

Ik wachtte ook. Heel even dacht ik vol afgrijzen dat alles uiteindelijk beperkt zou blijven tot deze belachelijke pantomime. Nog een paar bewegingen en de blonde man zou klaarkomen op de onbekende, buiten de onbekende, hij zou zijn huid bespatten met eindeloze straaltjes nutteloos zaad, hij zou dit heerlijke, obsederende vlees versmaden, voorwerp van mijn armzalige initiatie, als je zo'n onduidelijke absurditeit, die dreigde te eindigen nog voor ze was begonnen, tenminste zo kunt noemen. Zich niet bewust van mijn angst masturbeerde de blonde man langzaam, alleen op zichzelf geconcentreerd. Tegelijkertijd streefde hij met zijn vrije hand haast ongeïnteresseerd het achterste van de onbekende. Plotseling, zonder enige verandering, verschoof hij zijn hand, tilde hem op en liet met kracht weer neerkomen. De klap klonk als een zweepslag. Dat was een nieuw teken, het wachtwoord. Alles gebeurde weer heel snel. De blonde man deed zijn lippen van elkaar. Hij glimlachte weer.

De onbekende huiverde onder de steeds heviger wordende klappen die, begeleid door het Bijbelse geschetter van de trompetten van Jericho, in mijn oren losbarstten. Zijn huid werd rood, zijn dijen bogen door, zijn harde,

gladde atletische lichaam, getraind in de vele helse body-buildersapparaten, schudde nu machteloos. Zijn achterwerk trilde als de dijen van een overjarige maagd in haar bruidsnacht. Het volume van de geluidsband, een afschuwelijke potpourri van evergreens op de piano, stierf langzaam weg tot het helemaal ophield, om plaats te maken voor het geknal van de klappen. De onbekende ademde zwaar. De blonde man had zijn kalmte niet verloren. Een van de twee schreeuwde en daarna gingen ze uit elkaar.

Deze keer was de pauze heel kort en verrassend. Het gezicht van de onbekende vulde plotseling het hele scherm. Hij was prachtig, knapper dan zijn beul, had donker haar, kastanjebruine ogen, perfect getekende wenkbrauwen en lippen, bijna vrouwelijk, maar zijn kaak was daarentegen breed en krachtig. Het geheim werd onthuld, de onbekende was niet langer onbekend, hij was zojuist geboren en daarom had hij een naam nodig. Ik noemde hem Lester.

Het paste bij hem om Lester te heten, de naam van een Britse schooljongen, een mooie jongeling gepijnigd door het perverse stokje van een magere schoolmeester met een versleten jasje en een armzalig lid die al bij voorbaat genoot van ongeacht welke kwajongensstreek van onze kleine en hem verplichtte na te blijven in de klas om hem over een tafel te leggen, zijn broek te laten zakken en op zijn blanke, harde achterste een regen van verachtelijke stokslagen te laten neerdalen, terwijl zijn jammerlijke, halfstijve piemeltje opsprong in zijn broek. Het robotportret van een volmaakte sodomiet, Lester, die op volwassen leeftijd nostalgische gevoelens koesterde voor de rituelen uit zijn jeugd en een nieuwe meester zocht, een blonde man, sterker dan hij, om hem te laten zien hoe je de dingen doet.

Daar was hij, Lester. Hij had rood opgemaakte wangen, donkerrood. Hij zweette. De stromen zweet hadden

vreemde banen op zijn gezicht getrokken, zoals die van tranen. Hij keek nergens naar. Hij bleef wachten.

De camera ging terug naar de blonde man die, nu wel zacht, zijn vrije hand weer naar voren bracht en hem op de rood geworden huid legde, er even over streekte waarna hij op het vlees drukte, het volmaakte heerlijk gezwollen vlees, om met zijn duim een weg te openen. Het gat leek me enorm. Hij boog naar voren, Lester zakte nog verder ineen, zijn hoofd schuin, zijn wang op het tafelblad geplakt en ik had het niet meer.

De afstandsbediening lag op tafel. Ik pakte hem en spoelde terug. Ik ging terug naar het begin, toen de vrouw nog bij hen was. Ik probeerde de logische opeenvolging stap voor stap te reconstrueren, terwijl ik mijn best deed om mijn hoofd koel te houden en alles goed te begrijpen, ernstig en aandachtig, zoals altijd als ik mezelf een taak opleg die boven mijn macht ligt. Ik wilde hen leren kennen, maar kon me nog net op tijd inhouden. Ze waren tenslotte niets anders dan acteurs, ze neukten voor geld, elke poging om iets meer over ze te weten te komen zou nutteloos zijn. Het had geen zin om het nog langer uit te stellen.

Daar waren ze allebei, nog steeds twee afzonderlijke, gescheiden silhouetten. Toen, met een verbazend gemak, totaal onwetend van mij en mijn krampachtige bewegingen, drong de blonde man naar binnen, hij drong letterlijk naar binnen, in de grote jongen, met één hand steunde hij op zijn middel en met de andere trok hij aan zijn haar – dat vond ik fantastisch, natuurlijk, Lester, je bent een hond – en begon in hem te bewegen.

Ik keek naar hen en was niet in staat mijn eigen gevoelens te verwerken. Langzaam hield de blonde man op blond te zijn, in mijn hoofd werd zijn haar zwart met hier en daar wat stijve, grijze haren, hij kreeg er plotseling wat jaren bij, en nu had hij een naam, maar die durfde ik niet uit te spreken, ik durfde er niet eens aan te denken. De

camera richtte zich op Lesters gezicht. Hij zweette nu nog meer, zijn ogen bijna gesloten, zijn lippen gespannen. Hij vond het lekker.

Ik herhaalde het onophoudelijk, in stilte: Je bent een slechte jongen, Lester. Je had het niet moeten doen. Je bent zo wreed. Je hebt papa boos gemaakt en deze keer echt. Arme papa. Nog zo jong, zo sterk, zijn hele leven bezig met het gazon en dat heb jij in één minuut helemaal kapotgemaakt. Je gaat dit jaar niet naar Eton, papa zal je straffen, dat doet hij al. Kijk naar hem, kijk naar jezelf in de grote spiegel in de eetkamer, Lester. Ik weet zeker dat hij het niet had willen doen, maar hij is zo rechtschapen, altijd zo streng. Je verdient de klappen, je hebt erom gevraagd door met de puntzeef uit de keuken gaten te boren in de tuin om er dat idiote golfveld van te maken. Ik heb het hem eerder horen zeggen, dit wordt de zwaarste straf. Papa zal met de puntzeef bij je binnendringen, Lester, hij zal deze grote geperforeerde aluminium trechter in je achterwerk stoppen en hem er druipend van het bloed weer uit trekken. Je hebt geen idee. Maar alles heeft ook zijn goede kant, geloof mij maar. De puntzeef maakt zo'n groot gat dat jij, als papa je aanvalt met zijn pik om iets terug te krijgen in ruil voor de onherstelbare schade die jij aan zijn gazon hebt toegebracht, het niet eens zult merken en dat is een voordeel, dat zeg ik je, want ik weet het uit ervaring, broertje, lieve Lester ...

De gebeurtenissen op het scherm brachten me terug naar de realiteit. De blonde man, nu weer blond, was net klaargekomen. Toen de eerste straal zaad eruit vloog, het onweerlegbare teken dat er geen sprake was van bedrog, drong hij weer binnen in hem die nu, alles welbeschouwd, nog steeds een onbekende was.

Maar mijn lichaam stond in vuur en vlam.

Een dikke, doorzichtige sliert spuug hing aan mijn onderlip.

Het was een rampzalige, vreemde dag, vanaf het begin een rare dag en niet alleen door de warmte, die droge, Afrikaanse warmte, op zich al ongewoon voor half september.

Mijn schoonzus belde me al vroeg op. Ze wilde weten of ik nog wat tijd voor haar had en vertelde me intussen dat het met Pablo en zijn nieuwe meisje heel goed ging, zo noemde zij haar, zijn meisje, het soort vale muze dat hij uit ik weet niet wat voor provinciale intellectuelenclub had geplukt, heel jong, heel erg jong.

Het bureau liep niet al te goed, ik wist dat Susana me uit vriendschap had aangenomen en niet omdat ze echt mensen tekortkwam. Uit wat Milagros me vertelde, begreep ik dat zij mijn tijd meer nodig had dan ik haar geld, maar desondanks antwoordde ik haar dat ik het heel druk had en er niet nog een boek bij kon doen en dat zat me de hele dag dwars.

Ik haat ontwijkend gedrag, maar ik kon niet anders.

Het werd die ochtend steeds ingewikkelder. Ik was niet in staat een beschikbare typiste te vinden, de zetter leverde de rasters van de advertentie van de Duitsers niet op tijd in en een van onze meest geregelde klanten annuleerde een behoorlijke opdracht. Ik hing de hele ochtend voor niets aan de telefoon.

Op het bureau ging het slecht.

Tussen de middag kreeg ik een telefoontje van de school van Inés. De klassenonderwijzeres wilde me spreken omdat het gedrag van mijn dochter haar zorgde, haar gedrag was, naar mijn idee, normaal voor een meisje van vier, uiterst asociaal. Pablo's antwoordapparaat stond aan. Ik wilde hem te eten vragen onder het

mom van een gesprek over de onvoorziene sociale minderwaardigheid van onze gemeenschappelijke erfgename en om uit te vinden in hoeverre ik mijn macht over hem had verloren, maar ik durfde geen boodschap voor hem achter te laten. Chelo belde me vroeg in de middag.

Ze was er erger aan toe dan ik, met een van die natte depressies die bij haar afscheiding, tranen, snot, kwijl, een dikke tong, onbegrijpelijke geluiden en onfatsoenlijke ingewandsgeluiden doen losbarsten die, je weet niet hoe, op de telefoonlijn overspringen, het slachtoffer zwelgt, geniet van haar laatste snik op de offersteen, het zwaard boven haar tere hals, gereed om recht te doen, het hoogste onrecht.

Deze keer vertelde ze me iets over de sollicitatiecommissie, na zoveel jaar kon je het bijna 'haar' commissie noemen. Ik hing op. Ik kan haar niet uitstaan, ik kan niet tegen haar hysterische buien.

Ogenschijnlijk ben ik geen gevoelig persoon. Ik ben eraan gewend om in deze schaduw te leven.

Ik kan het me nog altijd precies herinneren.

Toen ik thuiskwam uit school lag Marcelo in bed en Pablo zat aan het voeteneinde.

Hij was zevenentwintig en had zojuist zijn eerste poëziebundel gepubliceerd, na het daverende succes van de polemische publicatie over het *Cántico Espiritual*, maar dat maakte nog geen indruk op me.

Hij was lang, fors en had al wat grijze haren.

Ik kende hem al zolang ik me kon herinneren en ik hield van hem op een vage, gemakkelijke manier, zonder verwachtingen.

Een populaire zanger zou in Madrid een langverwacht concert geven, een hele gebeurtenis voor de gekwelde democratische oppositie. Pablo zei almaar dat hij mee moest gaan. Mijn broer hield vol dat hij zich nauwelijks kon bewegen, hij had een afschuwelijke kater.

Toen bood ik automatisch aan om mee te gaan. Ik improviseerde een begerige blik, balde mijn vuisten, probeerde mijn ogen te laten schitteren en herhaalde als een papegaai dat ik het, eerlijk waar, heel leuk zou vinden om mee te gaan.

Dit had nooit tot iets geleid.

Maar die keer bekeek Pablo me van top tot teen en vroeg mijn broer wat hij ervan vond. Marcelo, met een gezicht dat tot mijn verbazing eerder argwaan uitdrukte dan iets anders, dacht er even over na, hij herinnerde hem aan mijn leeftijd en vervolgens zei hij dat hij moest doen wat hij niet laten kon. Pablo keek weer naar me. Ik was rustig want ik wist dat hij me zou afwijzen.

Dat deed hij niet.

Hij stond op, pakte me bij mijn arm en begon me op te jagen. Als we niet direct weggingen, zouden we te laat komen en er was weinig hoop dat het concert langer dan tien minuten zou duren. Als we het begin misten, konden we alleen nog de sirenes van de politieauto's horen.

Ik verzette me. Hij had me geen tijd gegund om me te verkleeden, ik had mijn schooluniform nog aan en alleen de trui was nieuw en paste zowaar. Ik was al de langste van al mijn zussen. De rok had ik van Isabel geërfd en die was te kort voor mij, een hand boven de knie. De bloes was van Amelia, nog een erfstuk, de knopen dreigden er voortdurend af te springen. Toen het schooljaar begon, had mijn moeder zich minder dan ooit bereid getoond geld uit te geven, het was toch mijn laatste jaar. Mijn kniekousen slobberden, de rek was uit het elastiek en ik kon geen twee stappen lopen of ze zakten op mijn enkels. Mijn schoenen waren verschrikkelijk, met dikke rubberzolen. En alles, behalve mijn groene jack dat oorspronkelijk van mijn broers was geweest, had een vreselijke kleur bruin.

Als je als zevende van negen broers en zussen geboren

wordt, vooral als de laatste twee een tweeling zijn, kun je gewoonlijk zelfs geen uniform als eerste dragen.

Het was zinloos. Hij was niet bereid om ook maar een minuut te wachten, al hadden we tijd genoeg.

‘Je bent heel knap zo.’

Toen we de deur uit gingen, riep Marcelo me en zei dat het beter was dat Pablo als eerste wegging en dat ik ondertussen iets tegen Amelia zou zeggen, dat ik bij Chelo thuis ging studeren of zoiets.

Ik begreep de betekenis van die waarschuwing niet, maar Pablo leek het wel te snappen, hij staaarde hem aan en zei nog iets veel raaders.

‘Kom nou Marcelo, voor wie hou je me!’

Mijn broer lachte en zei niets meer.

Hij ging als eerste weg. Toen ik naar beneden kwam, stond hij in het portaal op me te wachten.

Het jack was een tikkeltje langer dan mijn rok en onder het lopen schuurde de ruwe rand langs mijn dijen. Het was bijna Kerstmis. Het was koud. Ik deed de bovenste knoop dicht en zette mijn capuchon op. Ik keek schuins in de kleine spiegel die zich in de houten gevel van een oude zuivelwinkel bevond en bedacht dat de capuchon me niet goed stond. Ik merkte ook dat er helemaal niets van het uniform te zien was. Ik had net zo goed niets onder mijn groene jas aangehad kunnen hebben.

Pablo had een tweedehands Seat 1500, behoorlijk gammel, maar wel een auto. Ik was erg opgewonden, het was de eerste keer dat ik met hem uitging, de eerste keer dat ik ’s avonds uitging en de eerste keer dat ik uitging met een jongen die een auto had. Het was ver. De Paseo de la Castellana was vol auto’s met kinderen en proviand, vollallige families op weg naar een weekend in de bergen. Hij praatte aan één stuk door, vertelde kwaadaardige roddels, grapjes en onwaarschijnlijke verhalen, hij overdreef, het soort conversatie waarmee hij mijn moeder

vroeger altijd wist te ontwapenen als hij bij ons thuis kwam om Marcelo te zien die met een uitgaansverbod was gestraft. Toen dacht ik dat hij mij als een klein meisje behandelde. Ik betrapte hem er een paar keer op dat hij naar mijn benen keek, maar ik kon er geen conclusies aan verbinden.

Toen we tamelijk ver van het paviljoen parkeerden, keerde hij zich naar me toe en gaf me allerlei instructies. Ik moest kost wat kost bij hem blijven. Als de politie kwam, moest ik niet zenuwachtig worden. Als er gedonder kwam, moest ik niet gaan gillen of huilen. Als we moesten rennen, moest ik hem een hand geven en dan zouden we ons zonder een kik te geven uit de voeten maken. Hij had Marcelo beloofd dat hij me weer heelhuids thuis zou afleveren. Hij overdreef opzettelijk om me op te winden bij het vooruitzicht van gevaar en op de vlucht te moeten slaan. Hij vroeg of ik me als een braaf, gehoorzaam meisje zou kunnen gedragen. Ik zei ja, heel ernstig, ik had alles geloofd. Hij boog zich naar me toe en kuste me twee keer, eerst zacht, midden op mijn linkerwang en daarna op de rand van mijn kaak, bijna op mijn oor. Hij had geprofiteerd van mijn opwinding als een klein meisje dat in gevaar is en een hand op mijn dij gelegd. Hij bezat toen al het zeldzame talent om vrouwen elegant te betasten.

Toen we bij de deur kwamen, begon het ritueel van begroetingen, kussen en gelukwensen. Ik voelde me belachelijk tussen al die mensen, met mijn groene jack en mijn afgezakte kniekousen op mijn enkels. Pablo leek op te gaan in zijn sociale succes, dus liet ik zijn arm los en probeerde achter te blijven, maar hoewel hij het niet liet merken, hield hij me toch in de gaten. Hij greep me bij mijn pols en dwong me bij hem te blijven. Daarna, nog altijd zonder naar me te kijken, pakte hij mijn hand, niet zoals geliefden dat doen, met in elkaar gestrengelde vin-

gers, maar hij drukte hem stevig tussen zijn duim en wijsvinger, zoals je doet met kleine kinderen bij het oversteken van de zebra. Nooit zou hij mijn hand op een andere manier vasthouden.

Een oudere man met een sarcastisch uiterlijk, een schrijver van naam die in de menigte opviel door zijn lusteloze uitdrukking, alsof de hele gebeurtenis hem in werkelijkheid heel weinig kon schelen, was de enige die mijn aanwezigheid opmerkte. Hij keek me lange tijd glimlachend aan. Toen we langs hem liepen, werd zijn glimlach breder, hij draaide zich naar ons om en fluisterde.

‘Nou, nou, Pablito ...!’

De aangesprokene schaterlachte.

‘Hij vond je leuk. Weet je wie dat is?’

Ja, dat wist ik.

De mensen zetten zich in beweging en wij gingen in de rij staan. Kort daarop begon het lawaai. De kerels bij de deur, de ordedienst, blokkeerden de ingang en begonnen te schreeuwen dat niemand er zonder te betalen in kwam. De herrieschoppers, een groep van vijftien of twintig pubers, antwoordden dat ze niet van plan waren één stap te verzetten. Zo stonden we een hele tijd, totdat iemand achter in de rij begon te duwen. De eerste duwde me van mijn plaats. Nu stond ik recht achter Pablo, tegen Pablo aan geplakt, mijn neus schuurde tegen zijn nek. Achteraan werd weer geschreeuwd, alsof ze nieuwe energie op moesten doen en dat veroorzaakte een tweede lawine. De zes knopen van mijn jack, die leken op bruin met wit gemarmerde plastic staafjes en volgens mij bedoeld waren als een imitatie van hoorn, boorden zich in zijn rug.

Ik vroeg of ik hem pijn had gedaan. Hij antwoordde ja, een beetje. Ik deed mijn jack open. Het werd warm in de menigte. Vanachter bleven ze duwen. De lucht werd

zwaar, het rook naar mensen. Pablo pakte mijn polsen en dwong me hem te omarmen. Hij moest mijn lichaam tegen het zijne voelen en mijn adem in zijn nek. Ik vond het fijn. Ik voelde dat me weinig kon gebeuren in die menigte. Ik durfde hem niet te kussen, maar begon me tegen hem aan te wrijven. Ik deed het voor mezelf, alleen om iets aan die avond te hebben waaraan ik terug kon denken, ik was er zeker van dat hij het niet merkte. Ik bewoog me heel langzaam, duwde me tegen hem aan en van hem af, prikte met mijn borsten in zijn rug en beet in kleine stukjes van zijn granaatkleurige trui, tot de harde wol knarste tussen mijn tanden.

De opschudding luwde even snel als ze was begonnen. Het werd weer koud. Ik maakte me haastig van Pablo los. Hij begon zich vreemd te gedragen. Hij keek op zijn horloge, bleef er een tijdje op turen en maakte zich toen los uit de rij en liep vastbesloten de andere kant op.

‘We gaan.’

Ik gehoorzaamde zonder dat ik goed had begrepen wat er was gebeurd.

‘Rook je joints?’

De toon van zijn stem was veranderd, ik kende hem niet meer. Ik bleef zwijgen omdat ik niet wist wat ik moest zeggen.

‘Geef antwoord.’

Ik rookte wel, maar dat zei ik niet tegen hem. Ik vertrouwde hem niet meer. Ik schudde ernstig mijn hoofd. Terwijl hij doorliep, haalde hij een brokje stuff uit zijn zak, verwarmde het en gaf me een sigaret. Ik durfde niet te vragen wat hij wilde dat ik ermee zou doen. Ik likte aan het papier, maakte het open en schudde de tabak in mijn handpalm. Hij stond even stil om het te pakken en een joint te draaien. Hij stak hem aan, nam twee trekjes en gaf hem aan mij. Ik bleef staan en schudde weer van nee.

‘Jezus, Lulu, je gedraagt je als een idioot!’

Hij, Chelo en mijn vader waren de enige personen die mij zo bleven noemen. Marcelo noemde me Pato, Patito – eendje –, omdat ik zo onhandig was en nog steeds ben.

Ik pakte de joint aan, nam een paar trekjes en gaf hem terug. We bleven lopen en roken. Na een poosje durfde ik te vragen: ‘Waarom zijn we niet naar binnen gegaan?’

Hij glimlachte tegen me.

‘Vind je die vent echt goed?’

‘Nee ...’ Dat was maar de halve waarheid. Ik wist toen niet eens dat hij in het Catalaans zong.

‘Ik vind hem ook niks. Dus ... waarom zouden we naar binnen gaan?’

We kwamen bij zijn auto maar hij liep door.

‘Waar gaan we naartoe?’

Hij antwoordde niet. We gingen een klein straatje in. Net om de hoek was een rode markies met gouden letters. Pablo deed de deur open. Voor ik naar binnen ging, keek ik naar de twee verdroogde laurierbomen die de ingang flankeerden en naar het gelige licht van de lamp die in de muur was geschroefd. Binnen was het donker.

‘Pas op, Pato! Er is een trapje.’ Desondanks viel ik bijna.

Pablo schoof een zwaar leren gordijn opzij en we gingen een bar binnen. Ik verstijfde van schaamte. De meeste mannen droegen een stropdas. De gemiddelde leeftijd van de vrouwen lag tegen de dertig. De piepkleine tafeltjes waar ze omheen zaten, bijna allemaal stelletjes, hadden roodachtige stroken. Er was weinig licht en de muziek was heel zacht. Mijn paardenstaart was losgegaan en de haren vielen in mijn gezicht. Mijn uniform was een ramp. Iedereen keek naar mij. Nu echt. Ze stonden allemaal naar me te kijken.

We gingen aan de bar zitten. De kruk was hoog en rond en heel klein. Mijn rok kwam strak over mijn dijen te zitten. Hij leek nog korter. Ik sloeg mijn benen over elkaar

en dat was nog erger, maar ik durfde me niet nog een keer te bewegen.

Pablo praatte met de ober, die me zijdelings aankeek.

‘Wat wil je drinken?’ Ik dacht na, ik wist het echt niet. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je ook nog geheelonthoudster bent ...’

De ober lachte en ik voelde me ongelukkig. Ik bestelde met geknepen stem een gin-tonic. Pablo richtte zich glimlachend tot de ober.

‘Ze heet Lulu ...’

‘Aha! De naam Lulu past wel bij haar ...’

‘Eigenlijk heet ik María Luisa.’ Ik weet niet waarom ik uitleg moest geven.

‘Lulu, zeg die meneer eens gedag.’ Pablo kon nauwelijks praten. Hij lachte hard, ik begreep er niets van.

‘Ik heb honger.’

Ik kon niets beters bedenken. Ik had honger. Ze zetten een bordje met chips voor me neer en ik begon gulzig te eten.

‘Welopgevoede meisjes eten niet zo snel.’

Hij was weer vriendelijk en vrolijk, maar zijn stem bleef anders klinken. Hij behandelde me met een mengeling van strengheid en beleefdheid, hij die nooit streng tegen me was geweest en nog minder beleefd.

‘Ja, dat weet ik, maar ik heb honger.’

‘En welopgevoede meisjes laten altijd wat staan.’

‘Dat weet ik wel ...’

Hij dronk pure gin. Hij dronk zijn glas leeg en bestelde er nog een. Ik had het mijne leeg en wilde hetzelfde doen.

‘Jij krijgt vandaag niet meer.’ Nog voordat ik de tijd kreeg mijn mond open te doen om te protesteren, herhaalde hij vastberaden. ‘Jij krijgt niet meer.’

Toen we weggingen, nam de ober omstandig afscheid van me.

‘Je bent een betoverend meisje, Lulu.’

Pablo lachte weer. Ik had schoon genoeg van raadselachtige glimlachjes. Ik had er genoeg van behandeld te worden als een wit lammetje met een roze strik om zijn nek, genoeg van een situatie die ik niet in de hand had. Niet dat ik me geen mogelijke ontwikkelingen voor kon stellen. Ik had ze bij voorbaat al opzijgezet, omdat ze me onwaarschijnlijk leken, onwaarschijnlijk dat hij misschien echt met mij zijn tijd wilde verdoen. Ik begreep niet waarom hij door bleef gaan, want het was verloren tijd.

Buiten was het erg koud. Hij legde zijn arm om mijn schouder, een signaal waar ik, ten prooi aan verwarring, niet over na wilde denken en zwiingend liepen we naar de auto.

Toen hij het portier opendeed, stelde ik weer een vraag, het was een avond vol vragen.

‘Breng je me naar huis?’

‘Wil je dat ik je naar huis breng?’

Eigenlijk wilde ik dat wel, ik wilde in bed kruipen en slapen.

‘Nee.’

‘Mooi zo.’

Binnen in de auto bleef hij me nog even aankijken. Toen, in een enkele beweging, stopte hij zijn linkerhand tussen mijn dijen en zijn tong in mijn mond en ik spreidde mijn benen, opende mijn mond en probeerde hem zo goed en zo kwaad als ik kon te volgen, wat niet al te best lukte.

‘Je bent drijfnat ...’

Zijn stem, waarmee hij tegelijkertijd verrassende en aangename woorden sprak, klonk heel ver weg. Zijn tong was heet en rook naar gin. Hij likte mijn hele gezicht, mijn kin, mijn keel en mijn hals, en ik besloot niet langer te denken, voor het eerst niet te denken, dat zou hij wel voor mij doen.

Ik probeerde me te laten gaan, mijn hoofd achterover te

gooien maar hij liet het niet toe. Hij vroeg me mijn ogen open te doen. Hij leunde tegen me aan, perste zijn linkerbeen tussen mijn benen en duwde naar boven, terwijl hij me dwong om tegen zijn katoenen broek te bewegen. Ik had het warm, voelde dat mijn geslacht zwol, steeds meer zwol, het was alsof het zich sloot alleen al door zijn eigen zwelling en het werd rood, steeds roder, het werd paars en de huid was glanzend, plakkerig, dik, mijn geslacht werd dikker door iets wat geen lust was, het had niets van doen met het gemakkelijke genot, het oude vertrouwde genot dat niet leek op dit genot, maar eerder een opwindende, ondraaglijke, nieuwe, zelfs lastige gewaarwording was, waaraan ik echter onmogelijk weerstand kon bieden.

Hij knoopte mijn bloes open maar deed mijn beha niet uit. Hij trok hem alleen naar beneden en klemde hem vast onder mijn borsten, die hij streelde met zijn handen die onwaarschijnlijk groot leken. Hij beet in een tepel, één keer maar, in één tepel, hij beet zijn tanden op elkaar tot hij me pijn deed en toen lieten zijn handen me los, hoewel de druk van zijn dij steeds sterker werd. Ik hoorde het onmiskenbare geluid van een rits. Hij pakte mijn rechterhand en legde hem om zijn pik en ik bewoog hem twee of drie keer op en neer.

Die avond leek ook zijn pik me reusachtig, prachtig, uniek en bovenmenselijk. Ik ging alleen verder. Plotse-ling voelde ik me heel zeker. Dit was een van de weinige dingen die ik kon, aftrekken. De vorige zomer had ik in de bioscoop vaak bij mijn vriendje geoefend, een aardige jongen van mijn leeftijd die me totaal koud had gelaten. Ik probeerde me te concentreren om het goed te doen, maar hij verbeterde me meteen.

‘Waarom beweeg je je hand zo snel? Als je zo doorgaat kom ik nog klaar.’

Ik begreep zijn waarschuwing niet. Ik dacht dat ik mijn hand snel moest bewegen. Ik dacht dat hij klaar wilde

komen en dat we dan naar huis zouden gaan. Ik dacht dat dat normaal was, maar als door een of andere vreemde ingeving zei ik het niet.

Zijn hand pakte mijn pols om mijn hand een ander ritme te geven, een langzaam, vermoeiend ritme en hij leidde hem naar beneden, nu kom ik aan zijn ballen en dan weer omhoog, nu heb ik het puntje van het vel tussen mijn vingers, heel loom. Zo waren we een tijdje bezig. Ik keek naar mijn hand, ik was gefascineerd en hij keek naar mij en glimlachte. Het brandende verlangen, het geweld van het begin, was verdwenen. Alles leek nu heel liefelijk, heel langzaam. Mijn geslacht bleef gezwollen, het opende en sloot zich.

‘Ik heb altijd veel vertrouwen in je gehad,’ zijn stem was zacht.

Dat glibberige, rode stuk vlees was de ster van de avond geworden. Hij raakte me niet meer aan, hij deed niets bij me. Hij was zich langzaam blijven bewegen om mij niet te storen, tot hij weer in zijn uitgangspositie terug was. Hij ging weer op de stoel van de chauffeur zitten, zijn lichaam voorovergebogen, zijn armen slap naar achteren. Hij bracht zijn mond naar mijn oor.

‘Heb je ...?’ Hij maakte de zin niet af, stakte en bleef nadenkend zitten, alsof hij op zoek was naar woorden. ‘Heb je weleens een man gepijpt?’

Ik bewoog mijn hand niet meer, tilde mijn hoofd op en keek in zijn ogen.

Deze keer loog ik niet en hij merkte het. Hij zei niets, bleef glimlachen. Hij strekte zijn hand uit en draaide het contactsleuteltje om. De motor sloeg aan. De ruiten waren beslagen. Buiten moest het ijskoud zijn, uit de motor-kap ontsnapte een gordijn van stoom. Hij leunde weer achterover in de stoel, hij keek naar me en ik voelde dat de wereld instortte, mijn wereld stortte in.

‘Ik vind het walgelijk.’

‘Ik snap het.’

Hij zette zijn voet op het gaspedaal en drukte het twee of drie keer in. Ik beet op mijn tong. Ik bijt altijd heel eventjes op mijn tong voordat ik een belangrijke beslissing neem. Ik boog mijn hoofd, sloot mijn ogen, opende mijn mond en kwam tot de slotsom dat het ondanks alles niet slecht was om eerst zekerheid te krijgen.

‘Je gaat niet plassen, hè?’

Dat vond hij heel grappig, bijna alles wat ik die avond zei en deed vond hij grappig.

‘Niet als jij dat niet wilt.’

Ik werd ernstig.

‘Ik wil het niet.’

‘Dat weet ik wel, gekkerd, het was maar een grapje.’

Zijn glimlach stelde me niet helemaal gerust, maar ik kon niet meer terug, dus boog ik weer mijn hoofd, sloot mijn ogen, deed mijn mond open en stak mijn tong uit. Het was beter om met het puntje van mijn tong te beginnen, het idee hem te likken leek me minder onprettig. Pablo kromde zich nog meer, hij rekte zich als een kat en legde een hand op mijn hoofd. Ik pakte zijn pik met mijn rechterhand vast en begon aan de onderkant, ik legde mijn tong tegen de huid en hield een ogenblik stil. Daarna begon ik heel langzaam naar boven te bewegen. Ik hield het grootste deel van mijn tong in mijn mond, zodat mijn neus, als ik omhoogging, langs het oppervlak streek en mijn tong erlangs ging, en daarna volgde mijn onderlip het spoor van mijn eigen speeksel. Toen ik bij de rand kwam, ging ik weer naar beneden, naar de onderkant, waarna ik heel langzaam weer naar boven ging.

Pablo zuchtte. Zijn haar kietelde mijn kin. De tweede keer durfde ik de punt aan.

Hij smaakte zoet. Alle pikken die ik in mijn leven heb geproefd, smaakten zoet, wat beslist niet betekent dat ze lekker smaakten. Hij was hard en heet, natuurlijk plak-

kerig, maar tot mijn verrassing bleek het al met al minder walgelijk dan ik me aanvankelijk had voorgesteld en ik voelde me steeds zekerder, het idee dat hij aan mij was overgeleverd, dat het genoeg zou zijn mijn tanden op elkaar te zetten en even door te bijten om van hem af te zijn, bleek troostrijk. Met het puntje van mijn tong ging ik langs het spleetje, en toen naar beneden langs wat een onzichtbare naad in de dikke vleesrand leek en ik ging recht onder hem zitten om de omtrek te volgen. Ik deed alles heel langzaam – in dit soort gevallen is het nooit nodig geweest me iets twee keer te zeggen – en begon te denken dat het heel goed ging.

Nuchter bekeken had ik bij die handeling geen enkel gevoel, behalve dan misschien het contact met dat nieuwe vlees, dat mijn tong veel scherper waarnam dan mijn handen ooit hadden gedaan. Nuchter bekeken had ik bij die handeling geen enkel gevoel, maar toch werd ik steeds opgewondener. Op een of andere plek in mijn hoofd, ver genoeg om er geen last van te hebben en dichtbij genoeg om wel opgemerkt te worden, trilden mijn minderjarigheid – toen was je met eenentwintig meerderjarig, mij liet het koud, er stemde toch niemand –, het drama van het stuwmeer toen ik in het water mijn bewustzijn verloor en Pablo mijn leven redde, herinneringen aan de zomers uit mijn kindertijd, hij en mijn broer die twee meisjes aan het betasten waren op de schommel in de tuin terwijl ik ze bespiedde, en de woorden van mijn moeder, als ze met haar vriendinnen praatte, Pablo hoort bij de familie, bijna als een van mijn kinderen ...

Marcelo, thuis, dacht zeker dat we nog steeds met een aansteker aan het klooiën waren. Ik probeerde eraan te blijven denken dat ik in een auto zat, midden op straat, en dat ik een vriend van de familie afzoog, en ik voelde golven van intens genot. Ik herkende mezelf, onteerd, en het was heerlijk. Ik dacht aan de geijkte waarschuwingen

– jongens willen zich alleen maar met dat soort meisjes vermaken, ze trouwen er niet mee – en ik was me ook bewust van de merkwaardige relatie die er tussen ons was ontstaan. Na het kussen en de elementaire uitingen van de veroveraar, gedroeg hij zich eigenlijk totaal passief. Hij zat daar, aangekleed en met een stijve, en liet zich alles welgevallen. Ik hing halfnaakt, ineengedoken en ongemakkelijk op de stoel en aanvaardde moeiteloos de situatie.

Mijn moeder zei altijd dat ze mij met hem naar het einde van de wereld zou laten gaan, en ik begon dat al voor me te zien.

Toen ik me afvroeg of ik er al voldoende vertrouwd mee was om hem in mijn mond te nemen, had hij alweer voor mij beslist. De hand op mijn hoofd ging onverhoeds omlaag. Ik was er niet op voorbereid en slikte een flink stuk naar binnen. Instinctief lieten mijn lippen los, maar zijn hand bleef waar hij was en drukte onveranderlijk naar beneden. We herhaalden dit spelletje vijf of zes keer. Het was leuk om te proberen weerstand te blijven bieden.

Mijn mond zat vol. Ik voelde de kleine bobbeltjes van de aderen, de onmerkbare oneffenheden van de gerimpelde huid, die op en neer ging op het ritme van mijn hand, hij smaakte zoet en hij smaakte naar zweet, de punt klopte tegen mijn verhemelte, ik probeerde hem helemaal in te slikken, hem helemaal in mijn mond te stoppen en ik moest een paar braakneigingen onderdrukken. Pablo trok het elastiekje weg, gleed met zijn hand onder mijn haar en iets boven mijn nek pakte hij een handvol haar stevig bij de wortels vast. Hij trok me naar zich toe en weer leidde hij me. Zijn knokkels boorden zich in mijn hoofd. Het deed pijn, maar ik deed niets om het te beletten. Ik vond het fijn.

Hij bewoog zich nu ook licht, ging mijn mond in en uit.

‘Ik heb altijd al geweten dat je een vies meisje was,

Lulu,' zei hij langzaam, zijn woorden wegend, alsof hij dronken was. 'Ik heb de laatste tijd veel aan je gedacht maar ik had nooit gedacht dat het zo gemakkelijk zou zijn ...' Mijn geslacht reageerde direct, het zou nog uiteenspatten als het in dit tempo bleef zwellen.

Ik hield mijn ogen dicht, helemaal geconcentreerd op wat ik aan het doen was. Ik lag dubbelgevouwen, bijna op mijn zij op de stoel, mijn benen opgetrokken, de hendel van het raam tegen mijn dij, terwijl ik probeerde met mijn hand de bewegingen van mijn mond te volgen, wat zo'n grote, intense uitdaging was voor mijn natuurlijke onhandigheid, dat het een tijdje duurde voor ik merkte dat de situatie totaal veranderd was.

We stonden niet meer stil.